

תפ"ח 10078-08-17 (חיפה) - מדינת ישראל נ' מג'ד עאסלה

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 10078-08-17 מדינת ישראל נ'
עאסלה

לפני כב' השופט יחיאל ליפשיץ

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשם

מג'ד עאסלה (עציר)

באמצעות באי כוחו עו"ד תמי אולמן ועו"ד שאדי
סארוג'י

גזר דין

כללי

הנאשם, יליד 1997 ותושב עראבה, הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעביו סעיף 298 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: החוק); וחבלה בכוונה מו 329(א)(1) + (2) לחוק.

כתב האישום המקורי שהוגש בחודש 8/2017 ייחס לנאשם עבירה של רצח בכוונה בנסחו טרם תיקון 137 לחוק, וכן עבירה של ניסיון רצח. ההליך התנהל לפני הרכב ב' א' אליקים. לאחר שנשמעו חלק מראיות התביעה, התנהל לפניי הליך גישור ובסיומו הנאשם הודה בעובדותיו כמפורט להלן, ובהסכמת הצדדים גם הליך גזירת הדין הח הטיעון כלל כאמור את תיקון כתב האישום, לא כלל הסכמות לעניין העונש וסוגיה זו הגישור.

עיקר כתב האישום המתוקן

בין הנאשם ובני משפחתו לבין סאמר עסאלה, יליד 1971 מכפר עראבה (להלן: סא נתגלע סכסוך. בעקבות הסכסוך, בחודש 02/17 אירע עימות אלים בין המשפחות, במו הנאשם ונגרם לו שבר ביד. על רקע הסכסוך שררה מתיחות רבה בין שתי המשפחות.

בתאריך 14.7.17, סמוך לשעה 15:30, נסעו סאמר, בנו סמארה יליד 1994 (להלן: סמארה) וחתנו מוראד חטיב יליד 1989 מכפר עראבה (להלן: המנוח; ושלושתם - הנפגעים), ברכב השייך לסמארה, בכביש 7955, העובר בין צומת מסלחית לאבטליון (להלן: הכביש), ממערב למזרח.

הכביש הוא דו סטרי, בעל נתיב אחד לכל כיוון, ובו קו הפרדה מקווקו בין הנתיבים. בצדו הימני של הכביש, ממערב למזרח, ישנו שול כורכר ושביל עפר העולה מהכביש כלפי מעלה לכיוון דרום. מצדו השמאלי של הכביש ישנו מעקה בטיחות (להלן: המעקה) אשר מעבר לו ובצמוד אליו מצוי מדרון ובו עצים וסלעים, ושול הכביש צר מאוד.

בהגיעם סמוך לק"מ 8.7 של הכביש, עצרו הנפגעים את רכבם והחנו אותו בשביל העפר שמימין לכביש בכיוון נסיעתם. בהמשך לכך, חצו הנפגעים את הכביש, נעמדו בצמוד למעקה והשקיפו מטה אל עבר בתי מגורים השייכים למשפחתם ומצויים בשלבי בנייה. השלושה עמדו והשקיפו כשגבם מופנה אל הכביש ופניהם אל המדרון, במשך זמן מה, ובמהלך שהותם במקום החזיקו בידם כוסות ושתו שתייה שהביאו עמם.

סמוך לשעה 16:00 אותו יום, נסע הנאשם בכביש מכיוון מערב למזרח ברכב מסוג טויוטה קורולה ל.ז. 31-758-74 (להלן: הרכב). הנאשם הבחין בנפגעים כשהם עומדים בצמוד למעקה, ואז נסע ברכב עד לצומת אבטליון, הסתובב ונסע בחזרה במהירות שאינה עולה על המהירות המותרת לכיוון הנפגעים. כשהגיע הנאשם סמוך למקום בו עמדו הנפגעים הוא הסית את רכבו ימינה לכיוונו, ופגע בעוצמה בסאמר ובמנוח בצדו הקדמי ימני של הרכב, וזאת בכוונה לגרום לשלושה לחבלות חמורות, נכות או מום וכשהוא שווה נפש לאפשרות גרימת מותו של מי מהם. כתוצאה מהפגיעה, סאמר והמנוח נהדפו ונזרקו אל מעבר למעקה לכיוון המדרון. סמארה, שהספיק להבחין בנאשם מתקדם ברכבו במהירות לעברם, קפץ מעבר למעקה וניצל מפגיעת הרכב.

מיד לאחר מכן נמלט הנאשם מהמקום בנהיגה בכביש לכיוון מערב, מבלי שעצר את רכבו או הזעיק עזרה, כאשר השמשה הימנית של רכבו מרוסקת וברכבו מעיכות ונזקים כתוצאה מהפגיעה במנוח ובסאמר.

כתוצאה ממעשיו של הנאשם המנוח נחבל באופן קשה בראשו, בגפיו ובגוו, ומותו נקבע במקום האירוע. סאמר הובהל לבית החולים, שם אובחן כסובל ממספר שברים באגן וקרע בטחול, הוא אושפז לצרכי טיפול ועד ליום הגשת כתב האישום טרם שוחרר מבית החולים.

תסקירים לגבי משפחת המנוח והנפגע סאמר

שירות המבחן ערך 3 תסקירים: הראשון בנוגע לאלמנת המנוח; השני בנוגע להוריו ואחיו של המנוח; והשלישי בנוגע לנפגע סאמר.

בתסקיר בנוגע לאלמנת המנוח ובתו תואר כי יום האירוע, מטבע הדברים, נתפס אצלה כאירוע טראומתי וקשה במיוחד. המנוח נהרג בהיותו בן 28, כשנה לאחר שנישאו, וכ 4 חודשים בלבד לאחר שנולדה בתם, אותה היא נאלצת לגדל מאז לבדה. עוד באירוע נחבל בצורה קשה אביה. אלמנת המנוח מסרה כי לא הייתה היכרות מוקדמת בין הנאשם לבין המנוח ולדבריה הוא הפך לקורבן בשל הסכסוך בין משפחתה

המורחבת למשפחת הנאשם. עורכת התסקיר תיארה את השלכות האירוע על כלל מישורי חייהן של אלמנת המנוח ובתו ומטעמי צנעת הפרט לא ארחיב בנדון. תוארו גם השפעות האובדן על בתו. אלמנת המנוח מסרה כי מותו גרע באחת את חלומה להקים משפחה גדולה ומאושרת. תוארו ההשפעות הרגשיות הקשות וההשלכות הכלכליות כתוצאה ממות המנוח, שהיה המפרנס העיקרי בבית, בעת שהיא עצמה הייתה סטודנטית צעירה כבת 22 שלא עבדה. שירות המבחן העריך כי חסרונו של המנוח ימשיך ללוותן ולהיות נוכח בחייהן עוד שנים רבות.

בשני התסקירים הנוספים תוארו השלכות האירוע הקשות על משפחת המנוח (הוריו ואחיו). משפחת המנוח מונה זוג הורים בשנות ה-60 ו-5 ילדים. המנוח תואר כאדם אופטימי, נדיב וחיובי. מותו גרם לטלטלה רגשית קשה של המשפחה והותיר תחושות של ריק וחוסר אונים. תחושות אלה לא דעכו חרף מאמצי המשפחה להמשיך בשגרת חייהם. בני המשפחה הביעו כאב ותסכול מכך שהנאשם הורשע בהריגה "בלבד" מאחר ולתפיסתם מדובר ברצח. מלבד הנזקים המשותפים לכל בני המשפחה תוארו ההשפעות הקונקרטיות על כל אחד מבני המשפחה. הגם שיש הבדלים בין בני המשפחה כולם חוו הרעה במצבם הנפשי והרפואי וחוסר שמחת חיים.

לגבי הנפגע סאמר, כיום הוא כבן 50, נשוי, אב ל 5 ילדים וסב לשניים. בתו השנייה היא אלמנת המנוח. סאמר תיאר כי כך שהפגיעה הפתיעה אותו תפסה אותו לא מוכן; עוד תוארו ההשלכות הקשות של הפגיעה על מצבו ותפקודו במישורים השונים ובכלל זה במישור הפיזי, התפקודי והנפשי.

עובר לאירוע הוא עבד בתחום הבניין. כתוצאה מהדריסה נגרמו לו בין היתר שברים באגן וקרע בטחול, הוא אושפז במשך כשלושה חודשים ובהמשך עבר שיקום אורתופדי בבית לוינסטין. הוא הפסיק לעבוד ומתקיים מקצבת נכות. עוד תוארו השפעות האירוע והפגיעה על מצבו הנפשי - מאדם בריא ועצמאי הפך לאדם נכה, פגיע וחשדן התלוי בסובביו, הנזקק למעקב וטיפול בתחום הנפשי.

תסקירי שירות המבחן לגבי הנאשם

שירות המבחן ערך בעניינו של הנאשם שני תסקירים. בתסקיר הראשון מיום 2.5.22 צוין כי הנאשם כבן 24, נישא בחודש 6/2021, ועובד בעבודות מזדמנות בתחום השיפוצים. אביו של הנאשם מסר כי על רקע האירוע המשפחה הגרעינית החליטה לעזוב את ביתם בעראבה והשתקעה בעיר במרכז הארץ, לצד ועל רקע שיחות "סולחה" בין שני הצדדים. הנאשם לקח אחריות חלקית על מעשיו, לצד ביטויי אמפתיה באשר לנזקים שגרם למשפחת המנוח ולנפגעים. הנאשם תיאר כי תקופת מה לפני האירוע הותקף אביו, בביתו, על ידי משפחת הנפגע. על רקע זה הוא חש מאוים כאשר הבחין במנוח ובאלה שהיו עמו ופעל לדבריו מתוך פחד. הנאשם הכחיש כי ביצע פרסה (התסקיר השני שינה גרסתו) ומסר גרסה מצמצמת לגבי האירוע. בשים לב לנתוניו ולגורמי הסיכוי (היעדר עבר, תפקוד תקין לאורך שנים במסגרות חיון) והסיכון (חומרת העבירות, קשיים להתמודד באופן אפקטיבי בזמן מצוקה והתנהגות אלימה בעת איום) הוערכה רמת הסיכון הנשקפת ממנו כנמוכה יחסית.

על רקע הודייתו החלקית לעיל ביקשו באי כוח הנאשם להפנות את הנאשם לתסקיר משלים. נטען כי הפערים בין דבריו לקצינת המבחן לבין עובדות כתב האישום המתוקן נובעים בין השאר מקשיי תקשורת וכן מרמתו ויכולותיו הלא גבוהות של הנאשם עצמו. הנאשם עצמו מסר בדיון מיום 10.5.22 כך: **"אני אמרתי לה (לקצינת המבחן) שאני מודה בכתב האישום המתוקן. מה שהודיתי זה מה שקרה"**

(עמ' 445, שורות 14-15). בתסקיר המשלים מיום 18.7.22, מסר הנאשם גרסה קרובה יותר לזו שצוינה בכתב האישום המתוקן אף כי לא זהה לה, ואישר כי ביצע פרסה לעבר הנפגעים, אף כי טען כי לא התכוון בשלב זה לפגוע בהם. אע"פ, כי בדיון שהתקיים ביום 7.9.22, לאחר הגשת התסקיר לעיל, שב הנאשם ו"אשר" את הודייתו. חזרה לתסקיר - הנאשם תיאר תחושות של אשמה כלפי משפחת המנוח וכלפי נפגעי העבירה. הוא אף הציג אבחון פסיכיאטרי מיום 25.4.22 בו צוין כי הוא סובל מהפרעת דחק פוסט טראומטית המלווה בהפרעה דיכאונית על רקע האירוע, והומלץ בין השאר על מעקב פסיכיאטרי, טיפול תרופתי וליווי בנדון במסגרת שב"ס (האבחון הוגש מטעם הנאשם במסגרת הטיועונים לעונש - נ/1). שירות המבחן חזר על הערכת הסיכון שצוינה לעיל ולא הובאה המלצה טיפולית במסגרת שירות המבחן, הגם שהומלץ על שיבוצו בתוכנית טיפולית במסגרת שב"ס.

ראיות הצדדים לעונש

מטעם המאשימה לא הוגשו ראיות לעונש.

מטעם הנאשם הוגשו סיכום הערכה פסיכיאטרית מיום 25.4.22, שצוין לעיל; מכתב ממנהל בית הספר מיום 10.3.22 בו צוין כי בתקופת לימודיו הנאשם היה נוכח באופן סדיר והתנהל באופן נורמטיבי וללא גילוי אלימות או בעיות התנהגות (נ/2); וכן אישור על סיום 12 שנות לימוד משנת 2015.

עוד מטעם הנאשם העיד אביו, שמסר על כך שתקופת מה לפני האירוע הוא עצמו הותקף על ידי משפחת הנפגעים, כאשר האחרונים הגיעו לביתו ונגרמה לו 40% נכות ביד שמאל שהביאה להשבתתו בפועל מעבודתו ולקריסת העסק שהיה בבעלותו. לדבריו הוא התלונן במשטרה על אירוע זה, אך לשווא. עוד מסר האב על הקשר הקרוב שלו עם בנו.

תמצית טיועוני המאשימה לעונש

המאשימה עמדה על חומרת מעשי הנאשם והפנתה לערכים החברתיים המוגנים שנפגעו והם קדושת החיים, שלמות הגוף וכבוד האדם. הודגש כי מדובר באירוע אלימות קשה, במהלכו הנאשם גרם למותו של המנוח, שהיה בן 28 בלבד, סאמר עסאלה נחבל באופן קשה, ואך באורח נס לא נפגע גם סמארה, שהספיק לקפוץ מעל המעקה ולהתחמק מהפגיעה. הנאשם שאחז בהגה היה בעל השליטה הבלעדית באירוע ובמקום להמשיך בדרכו הוא סטה לעבר הנפגעים מתוך כוונה לפגוע בהם ובשוויון נפש לאפשרות שייגרם מותם, אפשרות שלמרבית הצער התממשה בגרימת מותו של המנוח. נטען כי מעשי הנאשם מלמדים על תעוזה, אכזריות וזלזול ממשי בחיי אדם. המאשימה הדגישה את הנזקים, הישירים והעקיפים, שנגרמו כתוצאה ממעשי הנאשם, כפי שתואר בהרחבה בתסקירים אודות הנפגע סאמר, אשת המנוח, הורי המנוח ומשפחתו. לכן, נטען כי נסיבות האירוע, ובדגש על הנזקים שנגרמו, מצדיקים ענישה ממשית ומוחשית, שתשמש כגורם מרתיע ותשקף את מידת הסלידה של החברה מחומרת המעשים.

לאחר שהפנתה לפסיקה מטעמה, המאשימה עתרה לקביעת מתחם הנע בין 15 ל 19 שנות מאסר בפועל. בהקשר האחרון טענה המאשימה כי פגיעה מכוונת באמצעות רכב שקולה לפגיעה באמצעות דקירה או ירי, בשים לב לפוטנציאל הפגיעה ההרסני שיש ברכב. מרבית הפסיקה אליה הפנתה המאשימה עסקה במקרי המתה שנגרמו מירי או סכין.

לגבי הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, הפנתה המאשימה, מחד, לכך שהנאשם היה כבן 19 בעת

ביצוע העבירה ואין לחובתו עבר פלילי; ומאידך, לתסקירי שירות המבחן מהם עלה כי הנאשם התקשה לקחת אחריות מלאה על מעשיו ונטה לצמצם את חלקו במעשים. זאת ועוד, נטען כי הנאשם אמנם הודה בכתב האישום המתוקן, אך לא שיתף פעולה, ניהל הליך הוכחות ממושך יחסית, כך שאין לייחס משקל ממשי להודייתו ולחלוף הזמן מאז האירוע. לאור האמור, נטען כי יש למקם את עונשו ברף באמצעי של המתחם שהוצע. עוד עתרה המאשימה להשית על הנאשם פיצוי משמעותי למשפחת המנוח ולנפגעים.

תמצית טיעוני ההגנה לעונש בדברו האחרון של הנאשם

מנגד, ההגנה עתרה להקל בדינו של הנאשם והפנתה לכלל הנתונים העומדים לזכותו. לגבי הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, הפנו באי כוחו של הנאשם לסכסוך הקודם בין משפחת הנאשם למשפחת הנפגעים. נטען, כי מבלי להפחית בחומרת המעשים, לא מדובר בפגיעה שנעשתה "סתם כך" אלא לאחר שאביו של הנאשם הותקף ונחבל בביתו והדבר השפיע על הלך רוחו של הנאשם בזמן המעשה. עוד הפנו באי כוח הנאשם לכך שמדובר בכביש צר, ללא שוליים, ולכך שבזמן המעשה הנאשם לא נהג במהירות גבוהה. לגבי מדיניות הענישה הנוהגת, באי כוח הנאשם טענו שיש לדחות את טענת המאשימה כי הפגיעה באמצעות כלי רכב שקולה לפגיעה באמצעות סכין או ירי, והפנו לפסיקה מטעמם. נטען כי האירוע קרוב יותר בחומרתו לתאונת דרכים שנגרמה בקלות דעת, מאשר למקרים אליהם הפנתה המאשימה שקרובים יותר לעבירת הרצח.

ביחס למסוכנות הנטענת מצד הנאשם, ההגנה הפנתה לתסקיר הראשון של שירות המבחן, שהעריך כי קיימת רמת סיכון נמוכה להישנות התנהגות אלימה וברמת חומרה נמוכה. הנאשם היה עצור במעצר ממשי במשך כשנה, בהמשך שוחרר לאיזוק אלקטרוני ובהמשך שוחרר בתנאים מגבילים. הנאשם נעדר עבר פלילי, בעת ביצוע העבירה הוא היה כבן 19, ומאז שחרורו ממעצר לפני כ-4 שנים הוא לא ביצע כל עבירה. נטען כי הנתונים האחרונים מלמדים שמדובר באדם נורמטיבי שהמסוכנות הנשקפת ממנו נמוכה, אם בכלל. זאת ועוד, נטען שניהול ההליך אינו יכול לעמוד לחובת הנאשם שכן כתב האישום המקורי ייחס לנאשם עבירה של רצח בכוונה תחילה, ובעקבות ניהול חלקי של ההליך כתב האישום תוקן לעבירה של הריגה. לכן, אין מדובר בניהול "סרק" אלא בניהול ענייני ומתבקש. עוד נטען כי לאירוע היו השלכות גם על מצבו של הנאשם. כאמור באבחון הפסיכיאטרי, בעקבות האירוע הנאשם מתקשה להירדם, עלה במשקל וסובל מהפרעת דחק פוסט טראומטית. זאת ועוד, הנאשם הספיק להתחתן, אשתו בהריון ויש להתחשב גם בנתונים אלה. לאור האמור, ההגנה טענה שיש להטיל על הנאשם 9 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות.

הנאשם בדברו האחרון מסר: **"אני מתנצל על מה שקרה, זו הייתה טעות, לא אחזור עליה, אני רוצה לחזור לחיים, יש לי ילדה בדרך, אני רוצה לחנך אותה כמו שאבא שלי חנך אותי"**.

דין ומסקנות

אין חולק אודות חומרת מעשי הנאשם. מדובר במקרה נוסף בו סכסוך מתמשך בין שתי משפחות גורר אירועים אלימים, שלא אחת מסתיימים בקיפוח חיי אדם כפי שאירע למרבית הצער במקרה דנן. על רקע סכסוך בין משפחת הנאשם לבין סאמר עסאלה ובני משפחתו, ובעת שנהג בכביש שבין צומת מסלחית לאבטליון, הנאשם הסיט את רכבו לכיוון שלושת הנפגעים שעמדו אותה עת סמוך למעקה בטיחות ומתוך כוונה לגרום להם לחבלות חמורות ותוך שהיה שווה נפש לאפשרות גרימת מותם. הנאשם פעל ביסוד

נפשי של שוויון נפש ביחס לתוצאה, כך שאילו מעשיו היו נבחנים בראי המצב המשפטי כיום, לאחר תיקון 137 לחוק, מעשיו היו מקיימים את עבירת הרצח הבסיסית ביסוד נפשי של אדישות, שהעונש הקבוע בצידה הוא מאסר עולם כעונש מרבי.

הנזקים שנגרמו כתוצאה ממעשי הנאשם קשים וחמורים. כתוצאה ממעשים אלה נגרם מות המנוח וסאמר נחבל קשות. כאמור בתסקירי קורבנות העבירה, מות המנוח הותיר חלל עצום והיו לאירוע השלכות על כלל מישורי חייהם של בני משפחתו. גם הפגיעה בסאמר היתה קשה, הוא סבל משברים באגן וקרע בטחול, עבר הליך שיקום ממושך ונזקי הפגיעה מלווים אותו גם כיום. צודקת המאשימה כי אך בנס הנאשם לא פגע גם בסמארה, שהספיק לקפוץ מעבר למעקה ולהינצל מהפגיעה, כך שהנזק הפוטנציאלי היה אף קשה יותר.

מנגד וכנתון העומד באופן יחסי לזכות הנאשם, אפנה לכך שלא מדובר באירוע מתוכנן. ועוד באותו הקשר, אניח לטובת הנאשם כי ההחלטה לחבול במנוח וביתר הנוכחים התגבשה אצל הנאשם ממש בסמוך להסטת ההגה לכיוונם וכן אפנה כי מדובר בכביש עם שול צר ביותר ולכן יש להניח כי המנוח ובני משפחתו עמדו על הכביש סמוך לנתיב נסיעתו.

הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם הם קדושת החיים ושלמות הגוף. בשים לב לתוצאות שנגרמו כתוצאה מהמעשים, מידת הפגיעה בערכים המוגנים גבוהה.

לעניין מדיניות הענישה הנהוגה, כל צד הפנה לפסיקה התומכת בעמדתו. עיון בפסיקה אליה הפנו הצדדים וכן בפסיקה נוספת מעלה כי מדיניות הענישה בעבירות של הריגה ופגיעה חמורה תוך שימוש ברכב מתאפיינת במנעד רחב של עונשים, המשתנים ממקרה למקרה לפי נסיבותיו (ור' ע"פ 5841/14 מדינת ישראל נ' בדיר ארקאן (8.7.15) בפס' 24; ע"פ 7473/20 מדינת ישראל נ' מחאמיד, פסקה 25 (29.6.21)). לצד זאת, בית המשפט העליון שב והדגיש את החשיבות שבהטלת עונשים חמורים ומרתיעים בגין עבירות אלימות הפוגעות ומסכנות את הציבור (ע"פ 8900/21 עומר מחאג'נה נ' מדינת ישראל (14.8.22) בפסקה 9). אפנה אפוא לחלק מהפסיקה אליה הפנו הצדדים ולפסיקה נוספת. בחלק מהפסיקה נדונו מקרים חמורים מעניינים ובחלק מקרים קלים יותר. אלה גם אלה יסייעו בקביעת מתחם העונש ההולם -

(-) בע"פ 7229/20 מירזיב נ' מדינת ישראל (20.12.21) נדון מקרה בו היתה היכרות מוקדמת בין המערער למנוח, במסגרתה המנוח פנה למערער וביקש לרכוש ממנו בקבוק וודקה. המערער הגיע לזירה מלווה בבן דודו וחברו, ובין המערער למנוח וחברו התפתח ויכוח שנגע לתשלום עבור הבקבוק. המנוח שלף מבגדיו חפץ חד והניפו לעבר המערער. המנוח החל להתרחק והמערער חזר לרכבו. בשלב זה המנוח ניגש לדלת האחורית של רכב המערער, פתח אותה, התקרב לבן דודו כשהוא אווז בידו בחפץ החד ודרש ממנו שימסור לו את בקבוק הוודקה. המערער נסע אחורה מספר מטרים ובכך התרחק מהמנוח, עצר את הרכב, ומיד לחץ על דוושת הגז ונסע קדימה תוך שהסיט את הרכב ימינה לעבר המנוח, ופגע עם חזית הרכב במנוח ובהמשך נגרם מותו. בבית המשפט המחוזי המערער הורשע בהריגה, נקבע כי המתחם נע בין 5 ל 10 שנות מאסר, והמערער נדון ל-6 שנות מאסר (ניהל את משפטו, נעדר עבר פלילי). הערעור על חומרת העונש נדחה.

(-) בע"פ 6026/11 טמטאווי נ' מדינת ישראל (24.8.15) נדון מקרה בו המערער נהג ברכב עם אחר במטרה לגנוב מתכות. בשלב מסוים סימנו לו שוטרים לעצור אך הוא לא עשה כן, המשיך בנסיעה, פגע בשוטר וגרם למותו. המערער זוכה בערכאה הדיונית מעבירה של רצח תוך ביצוע עבירה אחרת, הורשע בהריגה ונדון ל 14 שנות מאסר בפועל (נשמעו ראיות, כבן 18 בעת ביצוע העבירה, נעדר עבר פלילי). ערעורים מטעם שני הצדדים נדחו.

(-) בע"פ 5841/14 מדינת ישראל נ' בדיר ארקאן (8.7.15) נדון מקרה במסגרתו המשיב הסיע שב"חים, רכז ביטחון רץ לכוון המשיב במטרה לעצרו ואף שלף אקדחו ונעמד מול רכבו, אך הלה, חרף חשדו שמדובר באיש משטרה, המשיך בנסיעה, פגע עם חזית הרכב ברכז הביטחון וגרם למותו. המשיב הורשע על יסוד הודאתו בעבירות של הריגה והפקרה. נקבע בערכאה הדיונית מתחם בין 6 ל 10 שנות מאסר ונגזרו 8 שנות מאסר בפועל. ערעור המדינה על קולת העונש התקבל. נקבע שהמתחם הראוי היה צריך להיות בין 8 ל 15 שנות מאסר, והעונש הועמד על 11 שנות מאסר בפועל.

(-) בע"פ 2518/10 מחמד זובידאת נ' מדינת ישראל (24.2.11) נדון מקרה במסגרתו לאחר שהתפתחה קטטה רבת משתתפים בין בני משפחתו של המערער למשפחתו של המנוח, המערער הגיע באמצעות רכב, נסע לכיוון מקום הליכת המנוח, פגע בו, הפילו לכביש וגרם למותו. המערער הורשע בעבירות הריגה ומעשי פזיזות ורשלנות, ונדון ל 15 שנות מאסר בפועל. בית המשפט העליון קיבל את הערעור על חומרת העונש משיקולים של מדיניות הענישה הנוהגת, והפחית את העונש ל 13 שנות מאסר בפועל.

(-) בת"פ (מחוזי נצרת) 63106-09-17 מדינת ישראל נ' נסאר (4.3.20) הורשע הנאשם על פי הודייתו ובמסגרת הסדר טיעון בהריגה, ועבירות אלימות שונות. הצדדים הסכימו על "הסדר טווחים" לפיו המאשימה תגביל עצמה ל 10 שנות מאסר ואילו הנאשם יטען באופן חופשי. על רקע סכסוך קודם ועל רקע מריבה בין אחיו של הנאשם לבין אחר (המנוח), הצטייד הנאשם בסכין, ונסע ברכבו למקום הוויכוח. בהגיעו למקום פגע במנוח עם חזית הרכב, גרם למותו ולאחר מכן נמלט מהמקום, תוך שפגע בשניים נוספים שלא היו מעורבים בוויכוח וגרם להם לחבלות. נקבע מתחם בין 9 ל 15 שנות מאסר בפועל, והנאשם נדון ל 9.5 שנות מאסר. ערעור על חומרת העונש נדחה (ע"פ 2539/20 נסאר נ' מדינת ישראל, 10.5.21).

לאחר שנתתי דעתי לחומרת העבירות ונסיבות ביצוען, לערכים החברתיים שנפגעו ומידת הפגיעה בהם ולמדיניות הענישה הנוהגת, כמו גם העובדה שבנוסף למותו הטראגי של המנוח חבל הנאשם בסאמר, סבורני כי מתחם העונש צריך להיות בין 12 ל 16 שנות מאסר בפועל. לא מצאתי כי יש מקום לסטות ממתחם העונש הראוי - אם לקולה משום שיקולי שיקום ואם לחומרה משום שיקולי הגנה על הציבור.

לאחר שנקבע מתחם הענישה ומשנקבע שאין לחרוג ממנו, יש לקבוע עונשו של הנאשם בשים לב לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה. מרבית הנסיבות בהקשר זה עומדות לזכות הנאשם. מדובר בצעיר שהיה כבן 19 בעת האירוע וכיום כבן 25 שנים. אין לחובתו הרשעות קודמות ותפקודו עד לאירוע וגם לאחר מכן היה תקין. הנאשם נטל אחריות על מעשיו, לאחר שניהל הליך ארוך יחסית כאשר כתב האישום המקורי ייחס לו עבירות רצח וניסיון רצח. במסגרת הליך הגישור הוא קיבל אחריות על המעשים שתוארו בכתב האישום המתוקן וייחס לו עבירות של הריגה וחבלה בכוונה מחמירה.

לא נעלמו מעיני התבטאויותיו של הנאשם לפני קצינת המבחן מהן עולה כי לפניו דרך טיפולית. בפן המשפטי גרידא, הנאשם קיבל אחריות פעם אחר פעם והדברים ברורים. בנוסף, אפנה למסמך הרפואי שהוגש מטעמו של הנאשם בדבר מצבו הנפשי. הנתונים העולים משם כמו גם יתר נתוניו, מוליכים למסקנה כי שהייתו מאחורי סורג ובריח לא תהיה קלה. עם זאת, כאשר חוזרים ומפנים מבט לנזקים העצומים שהנאשם גרם ולהרס שהותיר אחריו, נתוני הנאשם מתגמדים. כאמור, הנאשם גרם לאובדן חיים ולהרס של משפחות. עקרון הגמול, כמו גם עקרון ההרתעה מחייבים השתת ענישה לתקופה משמעותית.

בנוסף, בחנתי את מדיניות הענישה והפניתי למספר מקרים, שחלקם קשים וחלקם קלים מענייננו. תשומת הלב כי בשונה מחלק מהמקרים לעיל, על המתחם והעונש בענייננו לשקף לא רק את המתת המנוח אלא גם את הפגיעה בסאמר, שעל נזקיו עמדנו לעיל.

לא מיותר יהיה לציין כי אלמלא הודיית הנאשם וקבלת האחריות מצדו, העונש שהיה מושת עליו היה כבד יותר.

בשים לב לאמור לעיל, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

(-) 13 שנות מאסר לריצוי בפועל, בניכוי ימי מעצרו מיום 16.7.17 עד 1.7.18.

(-) מאסר לתקופה של 12 חודשים, על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו; והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור עבירת אלימות מסוג פשע.

(-) מאסר לתקופה של 6 חודשים, על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו; והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור עבירת אלימות מסוג עוון.

(-) פיצויים לטובת משפחת המנוח והנפגע בסך כולל של 258,000 ₪. סכום זה יחולק באופן הבא - סך של 200,000 ₪ ישולם לאלמנת המנוח; וסך של 58,000 ₪ ישולם לטובת הנפגע סאמר עסאלה. הפיצויים ישולמו עד ליום 1.12.22.

הפיצויים ישולמו ב 10 תשלומים שווים ורצופים, כאשר הראשון בהם יהיה ביום 1.12.22; ויתרת התשלומים בתחילת כל חודש עוקב. אי תשלום של אחד מהתשלומים יעמוד את יתרת הסכום לפירעון מיידי.

התשלומים יבוצעו אך רק באמצעות המרכז לגביית קנסות אגרות והוצאות, או מזכירות בית המשפט. נאסר על הנאשם או מי מטעמו ליצור קשר, במישרין או בעקיפין, עם משפחות קורבנות העבירה, בנוגע לפיצוי.

הנאשם יתייצב לריצוי מאסרו בבית מעצר קישון ביום 2.11.22 עד השעה 10:00, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על הנאשם לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, טלפונים: 074-7831077/074-7831078.

תנאי השחרור או המעצר באיזוק בהם היה נתון הנאשם עד כה, ימשיכו לחול עד להתייצבותו לתחילת ריצוי עונשו.

המזכירות תשלח עותק מגזר הדין לשב"ס וכן לממונה על הפיקוח האלק' (במידה והנאשם עצור

באיזוק אלק'.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום לבית המשפט העליון.

ניתן היום, ז' תשרי תשפ"ג, 02 אוקטובר 2022, בנוכחות הצדדים.